

VIDIK

LIST ŽUPE SV. VIDA • VIDOVEC • GODINA XVII • BROJ 33/2015. • ISSN 1334-6547

Prvopričesnici 2015.

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi čitatelji našeg župnog lista „Vidik“!

Pred Vas je stigao novi broj našeg „Vidika“. Svjesni činjenice kako nam je životna svakodnevica isprepletena i ispunjena raznim izazovima, poteškoćama i problemima odlučili smo pred Vas staviti novi broj našeg župnog lista kako bi otkrili nešto novo, ali i u život ponijeli ono što nam je potrebno. Ovim novim brojem našeg lista želja nam je prenijeti vam prije svega događanja u našoj župi, ali i potaknuti vas na razmišljanje o problemima s kojima se sve više ljudi danas susreće na duhovnome području. Potaknuti sve većom vjerskom ravnodušnošću koja se polako uvlači u naš život pred vas stavljamo članke i tekstove kojima nije cilj prozivanje pojedinaca ili određenih dobnih skupina, već naprotiv, cilj tih tekstova je potaknuti na razmišljanje i promjenu. Duhovni i vjerski život nije igračka koju koristimo samo kad nam je potrebno, već je to oruđe koje bi trebali koristiti svaki dan kako bismo se izgrađivali kao istinski i pravi Božji prijatelji i Njegovo svjetlo i sol u ovome svijetu. Znamo i sami, da ako na oranici ne posijemo ništa ili ako posijemo moramo brinuti o tome kako bismo ubrali plodove svoga rada, a ne kukolj koji jedva čeka da uništi našu muku. Tako i na duhovnome području potrebno je stalno brinuti oko sjemena vjere koje smo dobili u trenutku začeća kako bismo mogli u Vječnome životu ubirati plodove svoga životnog truda, npora i rada. Ovaj novi broj našeg župnog lista prožet je raznim događajima koji su obilježili život naše župe te stoga donosimo izvještaje o jubilarnom 15. križnom putu mladih Varaždinske biskupije kojem smo bili i jedan od domaćina te naš župni križni put. Od zanimljivih članaka izdvajamo i dojmove naših krizmanika koji su se ove godine na poseban način pripremali za sakrament svete potvrde jer su prije samog primanja sakramenta prolazili „mali tečaj kršćanstva - Kursilo“. Osim već spomenutih tekstova donosimo i tekst o Drugom nacionalnom susretu hrvatskih katoličkih obitelji na Trsatu gdje su sudjelovale obitelji i iz naše župe. Tu je i neizostavna dogodovština pod nazivom „ima tu kaj istine“ i još brojni tekstovi koji prikazuju što se u našoj župi događalo u proteklome razdoblju.

Želja nam je da Vam ovaj novi broj „Vidika“ zaista bude koristan za ispunjenje ovih ljetnih, vrućih nadolazećih dana, ali i istinski poticaj za rast u vjeri koja nije zaista moguća bez života s Crkvom i Bogom koji nas hrabri, potiče, čuva i ljubi.

BUDI OBIČAN

*Želiš biti sretan,
budi jednostavan,običan.*

*Živi bez umišljenosti,
ljutnje i nasilja.
Zaboravi da postoje
pohlepa i sebičnost.*

Budi običan.

*Ne zamaraj se
bogovima današnjice,
mogu te slomiti,
uništiti i zgaziti.*

Zato budi običan.

*Običan možeš biti velik.
Možeš imati veliko srce,
za drugoga.*

*Samo običan,
možeš raditi male stvari
s velikom ljubavlju.*

Budi običan.

Antonija Zagorec

„VIDIK“ glasilo za vjersku izobrazbu i aktualnosti župe Vidovec. **Odgovorni urednik:** vlč. Dragutin Bogadi. **Redakcijski kolegij:** vlč. Siniša Blatarić, Jurica Canjuga, Jasmina Canjuga, Sandra Priher, Ivančica Košić Čačić, Zoran Košić Čačić, Antonija Zagorec, Martina Cuković, Helena Ris, Alojzije Košić, Ana Ljubek. **Fotografija:** vlč. Dragutin Bogadi, Ivica Pozder, Zlatko Smerke, Zoran Košić Čačić, Foto studio Plavec - Fiket. **Adresa uredništva:** Župni ured Vidovec, Trg sv. Vida 6, 42205 Vidovec. **Tel./fax:** 042 741 332. **Web:** zupa-vidovec.hr. Fotografije i rukopise ne vraćamo. Suradnja nije honorirana. Glasnilo izlazi periodično. Troškove namirujemo darovima župljana i donatora. **Grafičko oblikovanje i tisk:** ZRINSKI d.d., Čakovec

“Otvorit će vam se oči i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.”

(Post 3,5)

Vrhunac i kruna Božjeg stvaranja jest čovjek. Od svega do tada stvorenog samo je on dobio dar slobode i razuma kako bi se svjesno i slobodno mogao odlučiti uzvratiti Bogu ljubav. Stvoritelj ga je obdario i posvećujućom milošću po kojoj mu je postao sličan i određen za vječno blaženstvo. I doista, na samom početku postojanja, čovjek je živio s Bogom u prijateljstvu, u Istini. A uz sve darove kojima ga je Bog obasipao, dao mu je i savjet da ne jede plodove sa stabla spoznaje dobra i zla jer će u suprotnom umrijeti (usp. Post 2, 16-17). Bog nije imao namjeru provoditi tiraniju nad svojim najdragocjenijim stvorenjem. On je svojim normama i savjetima želio omogućiti ljudima potpunu i apsolutnu slobodu za vječnost, u radosti i zajedništvu s njim.

A tko bi uopće poželio te zabranjene plodove, kada ima apsolutno sve drugo što mu je potrebno za život? Zašto bi se netko pomario za time, kada je gospodar svim živim stvorovima na zemlji?

Na koji način grijeh otvara ljudima oči?

Međutim, do preokreta dolazi kada na scenu stupa Sotona svjesno izgovarajući neistinu ili obmanu – laž! „Ne slušajte Boga! Prekršite njegove riječi i tada ćete vi biti kao bogovi. Nema nikog iznad vas. Vi ste sebi samodostatni, ne treba vam Bog! Zašto bi vam netko govorio što je dobro, a što zlo? O tome možete i sami odlučivati!“

Zar je to doista tako? Naravno da nije! Đavolska laž je čovjekov pogled usmjerila od Boga prema samome sebi. Čovjek sam sebe počinje smatrati bogom koji zna i odlučuje što je za njega najbolje. No pritom zaboravlja da je on samo stvorenje koje se bez svog Izvora ne može održati na životu.

I da, kao što je Sotona i rekao, ljudima su se otvorile oči. I ljudi su shvatili da NISU postali bogovi, nego su uvidjeli da su goli – ostali su bez dostojanstva i nevinosti, a srce im je zarobio nemir, grižnja savjesti i stid. Shvatili su da su zloupotrijebili Božji dar slobode i razuma te su time uništili prijateljstvo sa Stvoriteljem.

Prvi ljudi su počinili zlo okrenuvši leđa Bogu i povjerovavši u Sotoninu laž. Ali Sotona nije ostao na tome. I dan danas nam ponavlja svoju poznatu laž: „Bit ćete kao bogovi!“ Zanimljivo, od postanka svijeta do danas, nitko nije postao kao Bog, a ta đavolska laž i dalje prolazi. I dalje ljudi Istину skidaju s prvog mjesta u svom životu i srcu, a na njeno mjesto postavljaju laž i klanjaju joj se. A kada Bog i Istina nisu na prvom mjestu, tada ni ništa drugo ne može biti na svom mjestu. A vidimo da nakon grijeha prvih ljudi nije ni bilo.

Prva Radosna vijest

S obzirom da su se ljudi slobodno odlučili protiv Boga, više nisu mogli ostati s njim u zajedništvu te su morali otići iz raja zemaljskog. No Bog ih u svojoj beskrajnoj ljubavi nije ostavio same, već im je navijestio Radosnu vijest, tzv. Protoevangelje. Obećao im je Spasitelja koji će ponovo obnoviti prijateljstvo između Boga i ljudi te

zadati konačan udarac Sotoni i slavno ga poraziti svojim otkupiteljskim djelom. Isus Krist je tako onaj „Milosrdni Samarijanac“ (usp. Lk 10, 29-37) koji čovjeka, izranjena grijehom i uništena đavolskim lažima, spašava. On mu iscjeljuje rane uljem oproštenja i zalijeva ih vinom posvetne milosti te ga dovodi u zajednicu koju vodi Duh Sveti, u kojoj će duhovno ozdraviti – dovodi ga u Crkvu.

„Naš Bog nije osvetnik koji zbog ljudskog grijeha uništava sve pred sobom. On je beskrajna ljubav i milosrđe koju nikakvo zlo ne može umanjiti, niti uništiti.“

“Vjerujem u Boga, ali ne u Crkvu!”

Sotona shvaća da je Kristovim pashalnim otajstvom poražen i da je Bog preko Crkve otvorio ljudima vrata vječnosti, zato čovječanstvu servira novu laž: „Crkva je ljudska tvorevina i izmišljotina, a sakramentalni život koji nam ona nudi nije potreban za spasenje!“

I čovječanstvo ponovo nasjeda na njegovu obmanu. Koliko smo puta čuli „vjernike“ kako uvjereni svjedoče da vjeruju u Boga, ali ne vjeruju u Crkvu? Ili kako je jedna javna osoba prije nekoliko godina u svojoj kolumni objavila: „Što si bliže Crkvi, dalje si od Boga!“ Možemo li uopće odvojiti kršćanstvo i vjeru u Isusa Krista od Crkve?

Crkva je živo tijelo čija je glava Krist, a udovi smo mi, Kristovi vjernici – krštenici. Ona je, dakle, zajednica između Boga i ljudi koju je osnovao Krist snagom Duha Svetoga na blagdan Pedesetnice. U njoj Isus i dalje ostvaruje svoje djelo spasenja preko sakramenata, koji omogućuju da se Bog i čovjek susreću upravo radi čovjekova spasenja. Zato je nemoguće pronaći i susresti Isusa izvan Crkve, nego tek unutar nje živeći sakramentalnim životom. Stoga je Crkva sveopći sakrament spasenja – otajstveno tijelo Kristovo.

Otajstva vjere ili običaji?

Još smo na vjeronauku u školi naučili onu poznatu definiciju: Sakramenti su vidljivi znakovi nevidljive Božje prisutnosti i milosne djelotvornosti među nama. Upitno je koliko smo kao djeca uopće shvaćali ovu rečenicu, no još je veće pitanje jesmo li sada, kao odrasli i razumniji ljudi, pripravni obnoviti i proširiti svoje znanje o istinama naše vjere? Koliko zapravo ozbiljno i danas shvaćamo i doživljavamo značenje sakramenata?

Sakramenti su znakovi Novoga saveza između Boga i ljudi. U KATEKIZMU KATOLIČKE CRKVE stoji zapisano: „*Svrha je sakramenata posvećivanje ljudi, izgrađivanje Tijela Kristova i iskazivanje štovanja Bogu; a kao znakovi služe i za poučavanje. Vjeru ne samo da prepostavljaju, nego je riječima i stvarima hrane, jačaju i izražavaju; zato se i zovu sakramentima vjere.*“ (KKC 1123). Sakramenti su, dakle, „otajstva vjere“ i zato svako pristupanje tim otajstvima bez vjere nema vrijednosti.

Danas mnogi od nas doživljavaju sakramente usputnim životnim događajima i ceremonijama koje se „moraju obaviti“ iz nekog starog običaja. No to su događaji koji mijenjaju i pravilno usmjeruju naš život, zato ih trebamo prihvati s vjerom i ne smijemo ih olakšaćati.

„Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“ (Lk 18,8)

Neznanje ne opravdava

Prvi korak prema zajedništvu s Kristom događa se preko sakramenta krštenja. U prvim stoljećima kršćanstva nije bio običaj krstiti djecu, već su tome sakramenu pristupali samo odrasli ljudi, koji su kroz tri godine katekumenata (priprave za taj sakrament) upoznavali kršćanstvo i gradili svoju vjeru. Dakle, uvjet za krštenje je bila vjera osobe koja se krsti, jer se tek po vjeri krštenjem čovjek oblikuje na Božju sliku na koju je i stvoren. S vremenom su se počela krstiti i mala djeca, za koju ne možemo reći da imaju vjeru jer još nisu postigla taj stupanj razumnosti. No to ne znači da vjera više nije uvjet za krštenje. Sada se djeca krste u vjeri roditelja, kumova i čitave crkvene zajednice, kojoj po krštenju osoba i pripada. Roditelji i kumovi pritom obećavaju da će dijete odgajati u vjeri koju isповijeda cijela Crkva!

Međutim, danas mnogi roditelji, usprkos naglašavanju svoje vjere u dragoga Boga, javno nastupaju protiv Crkve, sakramenata, svećenika i vjere općenito. No, to ih ne prijeći ipak traže krštenje svoje djece. Kakvi ih onda njihovi razlozi nukaju pristupanja sakramentima? Mogli bismo reći da je u većini slučajeva prisutan pritisak okoline: „*Moraš krstiti dijete, to je takav običaj!*“ Ovdje naravno vidimo da se radi o nerazumijevanju i neznanju osnovnih otajstava vjere. Tu je prisutna i neiskrenost prema samome sebi, jer je neshvatljivo da roditelj uvodi vlastito dijete u nešto što njemu ništa ne znači.

Nadalje, pristupanje djeteta prvoj svetoj pričesti treba biti rezultat odgoja u kojem su roditelji svojim vjerničkim sakralnim životom dali dobar primjer. Ne možemo još reći da dijete u toj dobi već ima pravu i zrelu vjeru, zato je veoma važno da se roditelji drže obećanja koje su dali na krštenju – odgajati u vjeri.

Ta vjera u svakom pojedincu treba rasti i sazrijevati da bi se napokon ona i potvrdila sakramentom svete potvrde, kojim se na nas izlijevaju milosti potrebne nam za naše još jače sjenjenje s Kristom i Crkvom u hodu prema vječnosti. Uvijek je aktualno pitanje koliko će firmanika ostati u okrilju Crkve nakon primanja toga sakramenta. Mnogi su ga već počeli nazivati i „*oproštajem od Crkve*“. Što to mlađi potvrđuju na sakramentu svete potvrde? Svoju zrelu vjeru sigurno ne! A to se događa opet zato jer ne razumiju vrijednosit Božjih darova koje primamo preko svih sakramenata.

Nakon položenog vozačkog ispita, ne spremamo vozačku u ladicu, već sjedamo za volan i vozimo! Zašto se onda oprštašamo s Crkvom kad potvrdimo svoju vjeru?

Uz roditelje i kumove imaju bitnu crkvenu službu i obvezu življenga svoje vjere prema kršteniku, potvrđeniku, čitavoj zajednici, ali i samome sebi da bi i kumče provodilo kršćanski život. Kum mora biti mentor ili instruktor svojem kumčetu. On svojim primjercem treba i kumče poučavati kako aktivno živjeti vjeru i kako vjerno ispunjavati obveze koje je na sebe preuzeo primljenim sakramentom. Stoga kum ne bi smio biti netko tko je samo upisan u knjigu krštenih, a svojim životom i vjerskim znanjem to još nije pokazao. Može li netko tko je tek upisao medicinu biti mentor kirurgu i poučavati ga njegovom poslu?

Postoje i situacije, koje se ne događaju tako rijetko, u kojima se ljudi boje primiti određeni sakrament. Riječ je ponajprije o sakramentu bolesničkog pomazanja koji je tijekom povijest poprimio potpuno krivi naziv – posljednja pomast – a time se i on je stvorio potpuno krivo shvaćanje tog milosnog dara. Primiti posljednju pomast, poprimilo je promišljanje: smrt ubrzo nakon toga. No u sakramentu bolesničkog pomazanja molimo Gospodina da milošću Duha Svetoga pomogne bolesniku da ozdravi duhovno ali i tjelesno, ako je to dobro za njegovo spasenje.

Sada nam je već potpuno jasno da su svi sakramenti Božji darovi koji su tu za naše dobro i u konačnici za naše spasenje. Od nas vjernika se zato traži da ustrajno težimo upoznavanju vlastite vjere kako se ne bi dogodilo da ono najsvetiće, što nam je Bog darovao kako bi nas spasio, odbacimo i prozovemo pukim običajem. Jer naše neznanje i nerazumijevanje ne opravdava naše postupke ako se nismo potrudili nešto saznati, naučiti i razumjeti.

Bog je ljubav!

„*Bit ćete kao bogovi!*“ i „*Ne treba vam Crkval!*“ su dvije najveće đavolske laži kojima se pokušava sakriti Istina i navesti ljudе da se okrenu protiv Boga. Kada ne postoje valjani argumenti, Sotona se tada služi mnogim varkama i obmanama. Zlo i grijeh vješto prikazuje kao nešto dobro, pa tako često opravdavamo svoje grešne postupke „*dobrim*“ razlozima. Ali grijeh nema opravdanja.

No laž, koju nam nudi Đavao, je zapravo izraz njegove nemoći. On je slab. Pobjedio ga je Božji Sin na križu, baš kao što je to Stvoritelj navijestio prvim ljudima. I ne samo to! Krist snagom Duha Svetoga osniva Crkvu i sakramente, sredstva našega spasenja. A Crkva smo svi mi, Prasakramenat, po kojem nas dobri Bog daruje cijelom svijetu kako bismo bili Njegov milosni dar Istine i spasenja. Mi smo svjetlost svijeta i naše svjetlo treba sjati pred ljudima da vide naša djela ljubavi i da slave našeg nebeskog Oca (usp. Mt 5, 14-16). Nije to uvijek jednostavno, kako je jednom prilikom rekao i papa u miru, Benedikt XVI.: „*Nije lako biti kršćanin, ali živjeti kao kršćanin je lijepo!*“

A što zapravo znači biti kršćanin? Istinski kršćanin je ona osoba koja svoje potpuno povjerenje stavlja u Isusa Krista. On je zaista dijete Božje, čija je najveća vrlina ljubav – ljubav prema Bogu i prema bližnjima iskazana u djelima milosrđa. I apostol Ivan nam govori: „*Bog je ljubav!*“ A ljubav ne poznačaje laž. Ljubav je Istina, a s njom dolazi radost spasenja i vječnog života.

Kršteni

Nikola Brlenić, sin Ivice i Diane r. Krklec,
rođ. 23. 01. 2015., kršt. 18. 04. 2015.

Emili Cafuk, kći Tomislava i Mateje r. Medved,
rođ. 27. 12. 2014., kršt. 11. 04. 2015.

Nika – Nikolina Tomiša, kći Maria i Tatjane r. Šantalab,
rođ. 11. 09. 2014., kršt. 06. 12. 2014.

Matija Flajšman, sin Zdravka i Ivane r. Koren,
rođ. 07. 03. 2012., kršt. 12. 12. 2014.

Josip Flajšman, sin Zdravka i Ivane r. Koren,
rođ. 02. 02. 2014., kršt. 12. 12. 2014.

Laura Pintarić, kći Vladimira i Ivane r. Belović,
rođ. 17. 07. 2014., kršt. 13. 12. 2014.

Fran Cafuk, sin Jurice i Petre r. Plantić,
rođ. 28. 09. 2014., kršt. 20. 12. 2014.

Janko Črnila, sin Karla i Dubravke r. Matoković,
rođ. 20. 10. 2014., kršt. 24. 01. 2015.

Viano Tušek, sin Elvisa i Ivane r. Sabol,
rođ. 23. 06. 2014., kršt. 24. 01. 2015.

Marko Hladika, sin Marka i Marijane r. Cafuk,
rođ. 15. 10. 2014., kršt. 24. 01. 2015.

David Kožul, sin Nina i Valentine r. Imbrihalec,
rođ. 05. 11. 2014., kršt. 31. 01. 2015.

Lucija Melnjak, kći Darka i Ljubice r. Šafran,
rođ. 12. 10. 2014., kršt. 07. 02. 2015.

David Margetić, sin Martina i Danijele r. Pahić,
rođ. 25. 12. 2011., kršt. 14. 02. 2015.

Erik i Emil Kučko, sinovi Roberta Bađuna i Sandre
Kučko, rođ. 15. 07. 2014., kršt. 21. 02. 2015.

Patrik Presečki, sin Nenada i Mihaela r. Rožić,
rođ. 22. 08. 2014., kršt. 07. 03. 2015.

Eva Golubić, kći Željka i Marte r. Kocijan,
rođ. 20. 10. 2014., kršt. 07. 03. 2015.

Teo Posavec, sin Tomislava i Marije r. Novoselec,
rođ. 17. 11. 2014., kršt. 20. 03. 2015.

Leo Kovačić, sin Božidara i Maje r. Bajec,
rođ. 08. 03. 2015., kršt. 25. 04. 2015.

Vida Pekić, kći Dalibora i Roberte r. Rog,
rođ. 12. 04. 2005., kršt. 08. 05. 2015.

Fran Kupčić, sin Anđelka i Tanje r. Kovačić,
rođ. 30. 01. 2015., kršt. 09. 05. 2015.

Luka Kovač, sin Lovre i Maje r. Posavec,
rođ. 31. 08. 2014., kršt. 09. 05. 2015.

Umrlí

Ružica Zavrtnik, r. Hudak, Cargovec, 1957.-2014.

Slavko Hudak, Nedeljanec, 1940.-2014.

Josip Mašić, Vidovec, 1976.-2014.

Vid Priher, Nedeljanec, 1930.-2014.

Eduard Horvat, Gojanec, 1949.-2014.

Josip Šešet, Nedeljanec, 1940.-2014.

Ivan Hanžek, Vidovec, 1953.-2015.

Robert Lešnjak, Cargovec, 1964.-2015.

Franjo Borović, Nedeljanec, 1946.-2015.

Agata Gredelj, Prekno, 1927.-2015.

Miroslava Uranić, r. Miljković, Zamlača, 1940.-2015.

Katarina Trglačnik, r. Osredek, Cargovec, 1926.-2015.

Ljubica Posavec, r. Grđan, Krkanec, 1928.-2015.

Antonija Kovačić, r. Mašić, Vidovec, 1941.-2015.

Andjela Remar, r. Pozder, Prekno, 1945.-2015.

Ivan Bistrović, Nedeljanec, 1936.-2015.

Ivana Gredelj, r. Ljubek, Zamlača, 1928.-2015.

Ivan Novak, Vidovec, 1943.-2015.

Alojz Novačko, Domitrovec, 1950.-2015.

Amalija Pozder, r. Benček, Nedeljanec, 1923.-2015.

Josip Rožić, Nedeljanec, 1951.-2015.

Ivica Marković, Nedeljanec, 1965.-2015.

Tomislav Novak, Zamlača, 1934.-2015.

Ante Vrkić, Vidovec, 1958.-2015.

Josip Minđek, Vidovec, 1956.-2015.

Katica Hajsok, r. Kranjec, Vidovec, 1949.-2015.

Josip Habulan, Krkanec, 1947.-2015.

Ignacije Furjan, Gojanec, 1937.-2015.

Vjenčani

Zdravko Flajšman i Ivana Koren, 12. 12. 2014.

Nikola Herceg i Ivana Zavrtnik, 31. 1. 2015.

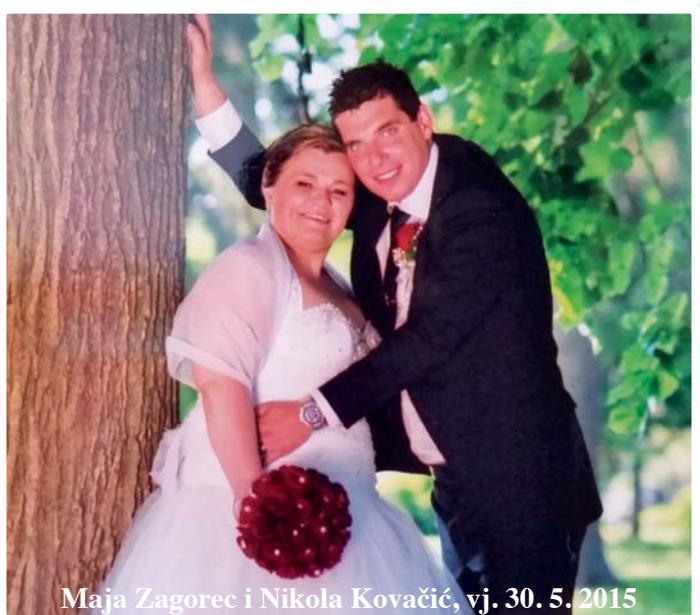
Nikola Kovačić i Maja Zagorec, 30. 5. 2015.

Mateja Črnila i Davor Benček, vj. 15. 5. 2015.

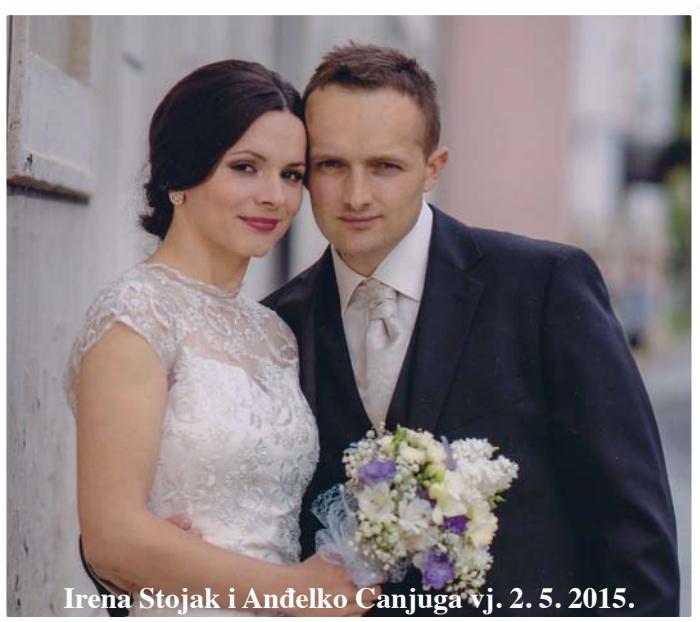
Ivana Horvat i Marko Zavrtnik vj. 2. 5. 2015.

Maja Zagorec i Nikola Kovačić, vj. 30. 5. 2015

Sabina Smetiško i Kristijan Vitez vj. 15. 5. 2015.

Irena Stojak i Andelko Canjuga vj. 2. 5. 2015.

Zlatnih 100

10. siječnja 2015. godine svoj zlatni pir obilježili su bračni par iz Varaždina, Ana i Božidar Pozder, te par iz Krkanca, Antonija i Josip Pozder. Dvostruka vjenčanja prava su rijetkost, no u ovom slučaju obojica od braće Pozder vjenčali su se sa svojim odabranicama 2. siječnja davne 1965. u crkvi sv. Vida u Vidovcu, na istom mjestu na kojem su svoju ljubav pred Bogom ponovno potvrdili.

Ana Lipovec rodila se 1945. godine kao jedinica u Kučanu, dok je Božidar kao prvoroden sin rođen 1938. u Zamlači. Nakon ženidbe doselili su u Varaždin i na istom mjestu ostali. Život Božidara obilježila je vrlo uspješna hrvačka karijera, a danas imaju dvoje djece, Božicu i Tomislava, zeta Roberta i snahu Sandru te četvero unučadi. Antonija Habulan rođena je 1944. godine kao druga od šestero braće u Krkancu, dok je Josip kao drugi od tro-

Bračni parovi Pozder - nekad

jice braće rođeni 1940. u Zamlači. Nakon sklopjenog ženidbenog sakramenta, živjeli su šest godina u Zamlači, a nakon

Bračni parovi Pozder - danas

toga sagradili kuću i 1971. preselili u Krkanec gdje žive još i danas. U Krkancu su osnovali svoje obiteljsko poljoprivredno gospodarstvo i počeli se baviti proizvodnjom najpoznatijeg vidovečkog proizvoda – zelja. Poljoprivrednu obiteljsku tradiciju nastavili su kći Josipa i zet Eduard, dok je kći Nevenka sa svojim suprugom Draženom krenula drugim životnim putem. Uza sve to, Antonija i Josip ponosni su baka i djed šestero unučadi.

50 im je godina tek

Koliko jakih, ali i dugih ljubavi ima u našoj župi, dokaz su i bračni par Ljubica i Milan Đuras koji su ove godine obilježili svojih zlatnih 50 godina braka.

Ljubica, rođena Navoj, 24. lipnja 1944. u Vidovcu i Milan Đuras, rođen 16. studenog 1941. u Tužnom, sklopili su Sveti sakrament ženidbe u župi Margečan 21. veljače 1965. U braku su rođena dvojica sina, Srećko, koji je danas ing. građevine, i Zoran, koji je danas ing. strojarstva i dipl. ing. prometnih znanosti. Bračni par Đuras ima četvero unučadi, dvoje u osnovnoj školi i dvoje u gimnaziji. Zavjeti su obnovili u kapelici Svetog Antuna Padovanskog u Tužnom, 21. veljače 2015.

Ana Ljubek

Štefica Serini i Branko Težak,
vj. 9. 1. 1965.

KUD VIDOVEC

Očuvanje običaja - MARTINJE I JURJEVO

Društvo djeluje u župi dvadeset godina, a nastoji spasiti od zaborava odjeću, predmete, pjesme, plesove i običaje u što izvornijem obliku. Na blagdan Duhova, kada naša župa hodočasti u svetište Mariju Bistrigu članovi Društva sudjelovali su u procesiji i slavljenju Euharistije.

Članovi kulturno umjetničkog društva Tomo Svačko i Snježana Košić sudjelovali su ove godine i na „Danima otvorenih vrata“ u Bruxellesu gdje su promovirali kulturnu baštinu našega kraja te manifestaciju „Zeljarijadu“.

Snježana Košić

„Silom slave Njegove“ (Kol 1, 11)

15. križni put mlađih Varaždinske biskupije

“Jedini razlog zašto mnogi misle da je teško spoznati Božje postojanje i bit duše je to što svoj duh nikada ne odvajaju od osjetila i ne izdižu ga iznad tjelesnoga svijeta.”

(René Descartes)

Nekolicina mlađih vidovečke župe „stopila“ se s oko 800 mlađih iz svih dijelova Varaždinske biskupije te s 50-ak mlađih iz Bjelovarsko-križevačke biskupije na 15. jubilarnom križnom putu mlađih. Geslo našeg križnog puta je bilo „Silom slave Njegove“ (Kol 1, 11) te smo tako svu svoju snagu pronašli u Isusovom križu i krenuli na put pun pjesme, molitve, tištine, a i one teže strane, uzbrdica, žuljeva, iznemoglosti. Na ovom križnom putu hodočastili smo mjestima Gornjovaraždinskog i Donjovaraždinskog dekanata, 21. i 22. ožujka 2015 god., te smo tako na poseban način upoznali i doživjeli taj dio naše Županije. Sa himnom ovog kružnog puta „Jerihonske zidine“ i sa obilježjem, koje je ruksak, koračali smo cca 60 kilometara.

Naše hodočasničko putovanje trajalo je dva dana, a započelo je u Ivancu u župnoj crkvi sv. Marije Magdalene. Najprije molitva pa pjesma, ruksaci na leđa, upornost, hrabrost, dobra volja, priprema i start. I odmah uzbrdica do Svetog Duha. Tko ne voli previše brežuljke to mu je bio pravi test. Prvog dana prošli smo sedam postaja sa završetkom u našoj župi u Vidovcu gdje nam je bila osigurana večera i noćenje u sportskoj dvorani. Nakon dobre porcije graha i smještaja u dvorani, krenuli smo u crkvu sv. Vida na slavljenje svete mise koju je predvodio vlc. Tihomir Kosec. Ohrabrujućim riječima, molitvom, pjesmom te na kraju filmom koji govori o 15 godina križnog puta u Varaždinskoj biskupiji, zaokružili smo naš prvi hodočasnički dan i dosta iscpjeni, sa umornim očima i žuljevima krenuli na odmor i spavanje.

U jutro drugog dana okupili smo se ispred dvorane u Vidovcu na zajedničkom doručku kojeg smo obilježili smijehom, pjesmom i plesom. Zajednička molitva i početak drugog dana hodočašća koje je obilježila poljska prašina, vjetar, tvrdi teren, ali izdržalo se jer smo jedan drugom bili poticaj i potpora, a najveći pratitelj je naš Isus. Tako smo kroz Novu Ves, Petrijanec, Sračinec, stigli do Varaždina gdje je naše konačno odredište bila varaždinska katedrala u kojoj je svetu misu predvodio varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak.

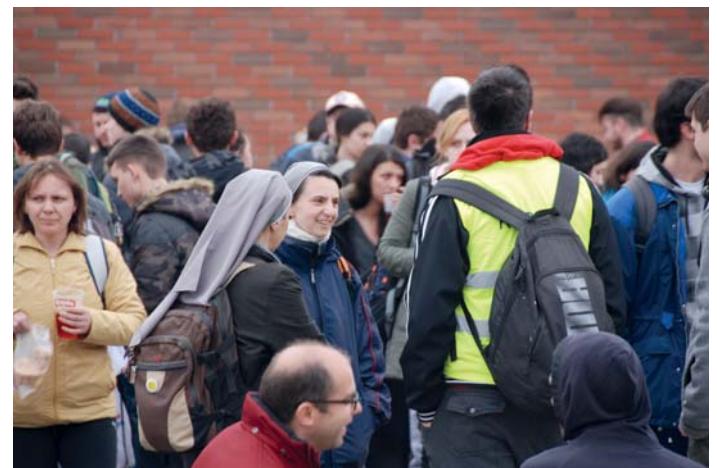
Svaka postaja križnog puta ima svoju „priču“, svoj smisao, svoju misiju, kao i naš život. Ponekad je teško koračati životnim stazama, mislimo da nema izlaza, da ne postoji ništa bolje od onog što živimo i to smo prepoznali u svakom koraku križnog puta jer on svakog fizički iscripi, a opet s druge strane Bog nas iznenadi, podari nam ono što smo duboko u našim srcima željeli, čemu smo se nadali, i čemu smo se molili, onako s dozom opreza ne očekujući neko savršenstvo, ali da se barem malo uljepša naš život. I zaista, Bog čuje naše molitve i podari nam upravo ono što je za nas dobro, i više od toga. I ovim križnim putem dobili smo duhovnu snagu da ne odustanemo od ove borbe koja se zove život, kao što je Isus prigrlio svoj križ tako i mi uzimamo na se ono što nam Bog pripremi, a nagradu svi znamo, život vječni.

U postaji šutnje koja je trajala oko dva sata, za mlade, ponekad zna biti problem, ali ovaj puta i ta dva sata su prekratka jer kada 800 mlađih korača u tišini čuje se šapat vjetra, a kroz glavu proleti cijeli život. To je bila prilika kada možemo ispitati svoju savjest, suočiti se sa svojom prošlošću, sadašnjošću i zaviriti u svoju budućnost. Tada se svatko od nas susreo s Bogom na svoj način i može se osjetiti da je tada Bog bio najbliže. To je bio jedinstveni trenutak da mu kažemo što nas sve zamara i što mi mlađi očekujemo od svog života.

Postaja u kojoj najviše dominiraju naši osjećaji je 12. *Isus umire na križu*, ona se moli klečeći i tada smo se sjetili svih onih imena bliskih osoba koji više nisu s nama, netko je imao oca, majku, sestru, brata, prijatelja..., a sad ih više nema, bitna osoba je napustila naš život i otišla nebeskom Ocu. U tim teškim životnim trenucima osjećali smo se sami, napušteni, bez nade, s mnogo pitanja na koja nismo dobili odgovor...i svi ti osjećaji oživjeli su u ovoj postaji.

/Razmišljanje: Bože i Oče moj, sjećam se dana kada me napustio moj (...), bol mi je zarobila srce, disati nisam mogao, pitao sam zašto, zašto?? Osjećao sam se ko siroče i slomljen do kraja. Vrijeme je ono što je zacijelilo moje rane i Tvoja ljubav me ojačala i ispunila nadom da će sve biti dobro. Još ga se sjećam i bol je uvijek prisutna, ali znam da negdje u Tvojem nebeskom kraljestvu živi moj (...) koji me promatra s rajskih visina./

Svatko ima svoj životni put i križ koji nerado nosi. Svi

bi nešto mijenjali, dodavali, željeli, a što činimo? Da li mijenjamo naše postupke, naše međuljudske odnose, jesmo li strpljivi, iskreni, da li se molimo Bogu, jesmo li uporni? Pitajmo se kakav

sam i što zaslužujem, a svoje putove prepustimo volji Božjoj, ipak je On pametniji i mudriji od nas.

Martina Cuković

I ona druga strana - organizacija

Za sve sudionike Križnog puta u našoj Vidovečkoj župi organizirano je noćenje u školskoj sportskoj dvorani te večera i doručak. Čim smo saznali za potrebu organizacije smještaja te okrepe za sudionike, krenuli smo u realizaciju. Okosnica organizacije bili su članovi Pastoralnog i Ekonomskog vijeća kao i drugi župljeni koji su se dobровoljno priključili u organizaciju događaja. Bilo je potrebno pronaći smještaj za toliki broj ljudi kao i organizirati prehranu. Smještaj nam je osigurala OŠ Vidovec u svojoj sportskoj dvorani. Također nam je omogućila korištenje školske kuhinje za potrebe pripremanja obroka te ovim

putem zahvaljujemo OŠ Vidovec, a posebno ravnatelju Predragu Mašiću. Poseban izazov bio je pripremanje graha te se tom prilikom pripremilo oko 850 porcija pod budnim okom glavnog kuhara Božidara Petrica. Sastojke smo pribavili od župljana naše župe. Vrijedne ruke naših župljanki pripremile su razne slastice koje smo sa toplim napitcima poslužili ujutro prilikom odlaska mladih na daljnje putovanje prema idućim postajama.

Na finansijskoj potpori želimo zahvaliti Općini Vidovec te načelniku Bruni Hraniću, jednom anonimnom donatoru, Pekari Edi na doniranim pekarskim proizvodima te Pečanjarnici Ris koja nam je ustupila kotao za pripremanje graha.

Jurica Canjuga

Križni put po vidovečkom kraju

*“Svim ljudima vjera u Boga usaćena je u srce.
Lažu oni koji kažu da ne vjeruju u Božje postojanje;
jer noću i u samoći sumnjaju.” (Seneka mlađi)*

Treća korizmena nedjelja rezervirana je za župni križni put na kojem sudjeluju mlađi, stariji, djeca, osobe srednje dobi, baš svi koji žele u hodočasničkim koracima ispitati svoju savjest, razmisliti o svojem životu, povezati se s Isusovim križem, a tako i sa svojim. Drugi župni križni put održao se u nedjelju, 8. ožujka 2015. god. i bio je obilježen lijepim vremenom što je mnogima dalo poticaj da se priključe u hodu s Isusom. Prva postaja križnog puta je križ u Gojanecu gdje smo se svi okupili, dobili upute od našeg kapelana te s molitvom krenuli na hodočasnički put kojim ćemo obići veći dio naše župe.

Koračati cca 12 kilometara i nije malo pa su se tako neki stariji priključivali na pojedinim postajama i na taj način postali dio ove hodočasničke rijeke ljudi. Svatko sa svojom nakanom, željom, žrtvom je donio dio sebe u ovaj križni put, razbistrio svoje misli i susreo se s Isusom, pravim prijateljem. Na putu je sudjelovalo oko 200 osoba, a pojedinci su sudjelovali u čitanjima, nošenju križa i razglasu, pojedini u organizaciji i redari. Prošli smo Gojanec, Nedeljanec, Zamlaču, Krkanec, Domitrovec, Budislavec, a hodočašće završili u župnoj crkvi sv. Vida u Vidovcu gdje smo slavili svetu misu.

Bio je to put mira i zajedništva kojeg ponekad nedostaje među nama, a koji je itekako potreban da bi se ostvario suživot, mir i iskreni ljudski odnosi. To je ujedno i prilika da se izmirimo s našim bližnjim i da susret na križnom putu bude novi početak prijateljstva i zajedništva. Na kraju našeg životnog puta ionako ostaju samo naša djela po kojima smo suđeni.

Martina Cuković

Posjet župnih suradnika „Gradišću“

Početak nove građanske godine u našoj župi obilježen je jednim posebnim izletom. Župni suradnici sa svojim su se župnikom uputili na jedan lijepi izlet u posjet našim Hrvatima u austrijsku pokrajinu Gradišće. Ovaj izlet bio je poseban iz više razloga, ali onaj najvažniji jest taj da kroz druženje na samome putovanju gradimo župno zajedništvo, ali i da izgrađujemo svoj duhovni život. U tome nam je uvelike pomogao ovaj izlet jer je bio vrlo poučan, ali i obogaćujući za naš duhovni život. Imali smo prilike upoznati grad Eisenstadt, sudjelovati a svetoj misi izvan grada i tu svetu misu slaviti u zajedništvu sa gradišćanskim Hrvatima i njihovim biskupom.

Kako bi lakše otkrili kako je na izletu bilo donosimo vam dvije priče samih sudionika, Helene i Darija Posavec:

Mjesec siječanj mi je bio prekrasan. Ostvarila mi se želja da odem nekamo preko granice. Tako me naš župnik Dragutin Bogadi zajedno s pjevačima pozvao na taj izlet. Putovali smo u Austriju, u grad Eisenstadt. Kako volim ići u crkvu i sudjelovati na misi, ovo je za mene bilo nešto nevjerojatno. Volim slušati što se događa, ali ikavica – jezik koji se tamo govori meni je bio jako smiješan. Crikva-crkva, maša-misa. Biskup mi je također bio fantastičan. On je isključivo radi nas došao baš u tu crkvu služiti misu. Tamo sam upoznao sestru Marinu rodom iz Bosne. Poslije razgledavanja, upoznavanja i prekrasnog druženja dobili smo darove koje smo ponijeli kući. Ovo je prekrasan gradić koji bih preporučio svakome posjetiti. Volio bih i tamo živjeti.

Dario Posavec

18. 1. 2015. putovali smo u Austriju u grad Eisenstadt. To je glavni grad pokrajine Gradišće gdje žive Gradišćanski Hrvati. Put je trajao oko pet sati. Tamo nas je dočekala časna sestra Marina. Vodila nas je do kafića gdje smo mogli popiti kavu i čaj. Poslije toga vodila nas je do crkve. Tu nas je dočekao vodič koji se trudio opisati cijelu crkvu. U toj crkvi ima puno manjih udubina, a u njima su postaje Križnog puta. Prolazi su bili uski i dugi. U 10:30 je bila misa koju je služio naš velečasni, gradišćanski biskup i još jedan svećenik. Nakon mise išli smo na ručak u jedan velik restoran. Ručak je bio izvrstan. Kad smo se naručali išli smo u katedralu da ju razgledamo. Već se bližio i naš odlazak kući. Imali smo jako malo vremena pa smo svi sjeli, udobno se smjestili i krenuli. Još nas je čekalo pet sati vožnje do kuće. Put je bio dosta dug, ali i zabavan.

Helena Posavec

Obnovljen pil u Poljskoj ulici

U mjesecu svibnju ove godine, mještani Poljske ulice u Nedeljancu, obnovili su poljski pil (križ) u istoimenoj ulici. Inicijativa za ovu hvalevrijednu akciju potekla je od samih mještana ulice

koji su obnovu križa i sami financirali. U renoviranju objekta najviše su sudjelovali Ljudva Minđek i Marijan Remar koji su obojili križ i Isusovo tijelo te okrećili zidove. Iznimno su bile vrijedne i žene, mještanke Poljske ulice, koje su uredile okoliš zasadivši cvijeće, živicu i drvo lipe. Za njihov trud neka ih dobri Bog obilno blagosloví!

KURSILJO - mali tečaj vjere

Naši ovogodišnji krizmanici, u svojoj pripremi za sakrament Svete Potvrde prošli su kroz Mali tečaj vjere - *Kursiljo*. U pretprošlom broju *Vidika* već smo nešto pisali o samom Kursilju. Oni koji još nisu upoznati sa njime donosimo kratke informacije.

Kursiljo ili Mali tečaj je katolički pokret kojeg je 1949. godine u Španjolskoj inicirala grupa angažiranih katolika (laika i svećenika), potaknutih uzinemiravajućim pitanjem: Ako je kršćanin čovjek koji je otkupljen, zašto taj kršćanin ne izgleda radostan? Cilj Malog tečaja jest duhovno obnoviti društvo obnovom njegovih pojedinaca. Na osobnoj razini Mali tečaj želi posvijestiti svakom kršćaninu dostojanstvo njegova poziva kojeg je primio krštenjem. Na društvenoj razini Mali tečaj želi potaknuti pojedincu kršćanina na skladniji život u zajednici (obiteljskoj, crkvenoj, profesionalnoj,...) te u njemu probuditi svijest da je pozvan živjeti u svijetu kojeg treba ustrajno produhovljavati, donošenjem evandeoskog duha u sva područja života: ekonomije, politike, morala, medija, socijalnih struktura, odgoja i obrazovanja, kulture i dr.

Konačno, posebno mjesto u povijesti Kursilja zauzima vjernik – laik EDUARDO BONIN AGUILO, čovjek koji je, kako sam govorio po Duhu Svetomu, osmislio trodnevni tečaj kakvog mi danas poznajemo (trodnevno trajanje, slijed tema koje se nadovezuju itd.).

(preuzeto iz: <http://www.kursiljo.com/>)

► Jako mi je dragو što sam ovaj vikend izdvojio za duhovni susret. Svi smo obnovili i učvrstili svoju vjeru u Boga i Isusa Krista. Posebno me se dojmila tema animatora Josipa. U toj sam temi osjetio i shvatio da Bog svakog od nas voli jednakom i dao nam svima nešto po čemu smo posebni. Jedino ćemo trudom, radom i marljivošću uspijeti u životu. Od ostalih sadržaja bi izdvojio čistoćom do ljubavi. U grupi mi je bilo odlično. Jedina zamjerkra mi je to što nismo imali puno vremena za pauzu. Pa, da. Sada sam učvrstio svoju vjeru u Boga. Sve je bilo super ☺. Ocijena 5

► Drago mi je što sam proveo ovaj vikend sa tako izvanrednim ljudima, osjetio sam Boga u svakoj temi, kako je preobrazio naše animatore u tako zanimljive i dobre ljude. Moj se odnos sa Bogom ojačao više nego ikad. Ovom tečaju dajem 5!!! Ovaj tečaj i vas može potaknuti da činite veće dobro. Upoznao sam nove prijatelje i postao bolji!

► Drago mi je što sam ovaj vikend izdvojio za tečaj, jer smo naučili nešto novo o Isusu i Bogu. Najviše mi se svjđalo kako su animatori pričali tužne priče iz svog života u kojima im je samo Bog mogao pomoći i održati ih snažnima. Sadržaj je bilo zanimljiv, ali bilo je i dosadnih

Kako su naši krizmanici doživjeli po prvi puta svoj trodnevni Mali tečaj, ovdje vam donosimo neka od njihovih svjedočanstva. Vi koji ćete ovo čitati neka vam bude poticaj da se i sami ohrabrite pristupiti svojoj vjeri na posve nov način, dopuštajući da nas Isus Krist oduševi za svoje Kraljevstvo.

Rad po grupama

sadržaja. Jako su lijepo pjevali (animatori). Vrijeme provedeno ovdje ocijenio bih sa 4.

► Drago mi je, neopisivo što sam ovaj vikend provela u društvu osoba koje svoje srce i dušu predaju Bogu, Isusu, što još više učvršćujem svoju vjeru. Svaka tema je na svoj način dokazala prisustvo Boga, ali najviše me se dojmila tema Božja providnost, gdje je Bog dao neopisivu snagu i životni optimizam osobi bez ruke, gdje je dokazana snaga molitve i riječi, Bog je uvijek uz nas i kraj nas. Osjetila sam Božji dodir u svoju dušu, osjetila sam da me Bog čuva i voli, on je moj čuvar, zaštitnik, dobar pastir, volim ga. Moj odnos prema Bogu je prijateljski, mogu mu reći sve svoje tajne i boli. Svoje srce predajem Bogu da mi pomaže i vodi na putu kroz život. Tečaju bi dala ocjenu 5 – najbolje iskorišteno vrijeme. Hvala ti Bože na ovom vikendu, na ovom danu, ovim ljudima, ovom životu, beskrajno ti hvala! Hvala animatorima što su nam obasjali život riječima i predivnom vjerom u Isusa! Hvala vam, zauvijek ćete mi ostati u sjećanju.

► Najljepše sam se predvodio ovaj vikend, a najviše će mi nedostajati Anika jer je ona bila najbolja. Falit će mi i Marijin jaki glas i njezino ohrabrenje koje mi je rekla prije nego što sam čitao u crkvi. Za

ova 3 dana koje sam ovdje proveo ne bi dao ocjenu 5 nego bi dao ocjenu 100 zato što je ovdje jako superrrr.... I svi animatori će mi jako nedostajati!!

► Drago mi je jer je ovo predivno iskustvo. Najbolja tema bila mi je Marijina "Tko sam ja?" Grupa mi je bila najbolja jer smo imali najboljeg animatora Bukija. Nemam nikakve prijedloge a ni primjedbe jer je program odličan. Ovaj vikend najbolje moguće provedeno vrijeme. Ekipa je super i odlična i volio bih ovo još jedan put ponoviti. Najbolji animator je BUKI <3,<3,<3

► Drago mi je što sam ovaj vikend izdvojila za duhovni susret, u početku mi se nije dalo ići, ali onda je bilo najbolje i žao mi je što je završilo. Lucijina tema je bila najbolja i ona me najviše dojmila, u njenoj priči sam se baš pronašla. Između ostalog najviše su me se dojmile igre. Moj odnos prema Bogu je malo bolji, nisam još pronašla Boga, ali ga tražim. Nemam nikakve primjedbe, jedini prijedlog je da animatori organiziraju barem cijeli tjedan za Kursiljo (da nas maknu iz škole). Ocjena 5.

na firmu, ali ovaj susret mi je promijenio smisao vjere, zahvaljujem svima jer ovime sam učvrstila vjeru. (Sve) Sav program imao je svoju namjenu, cilj i drago mi je što sam čula sav sadržaj, sve me se dojmoilo. Ocjena za tečaj 5 – najbolje moguće iskorišteno vrijeme, jer sam uživala u ovome i ne žalim za to vrijeme.

► Za ovaj tečaj ja bih izdvojila svaki dan, a ne samo za ovaj vikend jer smo puno toga čuli, naučili i bili savjetovani. Posebno me se dojmila tema o kojoj je pričala Gordana jer se po njezinoj priči posebno ističe Božja milost i veliko srce. Ja ne bih izdvojila nijedan sadržaj jer je

novo, ništa ne treba maknuti, sve je super ... Moja ocjena je 6 (hahaha) → vrijeme provedeno ovdje bilo i bolje od najboljeg. Voli vas M. <3<3

► Posebno mi je draga što sam odvojila vrijeme za ovaj prekrasan tečaj. Puno mi je značilo i to će pamtiti do kraja svog života. Presretna sam što sam dobila priliku sudjelovati u ovome i još više se približiti Bogu. Najviše me dojmila Andrejina tema i kako puno mi je značilo njezino razmišljanje i koliko je predana Bogu. Bog joj je podario talent da može pjevati i ona to cijeni i poštuje. Tako i svi mi trebamo postupati. No najviše će pamtiti rečenicu Goge, ako ti je Bog na prvom mjestu, sve ostalo je na pravom mjestu. U svakoj pjesmi, molitvi, razgovorima osjetila sam onu posebnu Božju prisutnost i da je on među nama. Svjedočanstva tih ljudi pomogla su mi da shvatim mnogo stvari u životu. Svoj odnos prema Bogu promijenila sam istog dana kad smo i započeli ovaj tečaj. Tek tada sam shvatila koliko je bitno živjeti uz Boga i slijediti put koji vodi k njemu. Molim svako jutro i svaku večer jer imam osjećaj da mi daje

U sjaj zaodjeven

► Prvo nisam htjela doći, ali pošto je to bila obaveza došla sam. Iznenadila sam se i svijđelo mi se, a sad mi je žao što završava. Da, užasno mi je drago. Posebno me se dojmila tema svjedočanstva, osjetila sam Božji dodir kada je Lucija govorila o ocu, tema: Bog u tišini progovara; Tko sam ja, ovdje mi je Bog dotakao srce da se zapitam tko sam i da nam pokaže da smo svi posebni i jedinstveni, u grupi mi je bilo lijepo i osjećala sam se opušteno jer sam znala da mogu biti iskrena s animatorima koji su predivni ljudi. Prije ovog susreta bila sam gotovo ateista, čudno jer će sada

Podjela križića

svaki sadržaj sam po sebi bio jedinstven, poseban, baš kao što je i svaka osoba od nas jedinstvena. Bog je bio sa mnom u svakom trenutku, a najviše kad smo došli u crkvu. Tamo je bilo jako hladno, ali kad je počela molitva i pjesma odmah postaje toplice. Moji prijatelji, moj animator → moja druga obitelj. Iskreni razgovori, zabavne i vesele igre, zajedničko pjevanje, toplo klanjanje i molitva ... Nakon ovog susreta shvatila sam da je Bog naš prijatelj i da moramo živjeti za svaki trenutak koji možemo provesti s njim. Sve je na ovom tečaju bilo savršeno i ne treba ništa

snage za cijeli dan. Nemam nikakve primjedbe ni prijedloge jer je sve jednostavno bilo savršeno i svi smo osjetili taj Božji blagoslov kroz ovaj tečaj. Ocjena je 5 jer mi je ovo bilo najbolje iskorišteno vrijeme ikad. Nikad neću požaliti zbog ovog i htjela bih još otici na ovakve tečaje, jer je ovo jedno predivno iskustvo. Htjela bih otici na Krpanj i obećala sam sama sebi da će kad krenem u srednju otici. Želim tu Božju blizinu ponovno osjetiti na takav način.

Pripremio: vlc. Siniša Blatarić ž.v.

Obitelj - nositeljica života, nada i budućnost Hrvatske

Drugi nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji pod geslom »Obitelj - nositeljica života, nada i budućnost Hrvatske« održan je u Svetištu Majke Božje Trsatske u Rijeci, 19. travnja 2015. godine na kojem je sudjelovalo nekoliko obitelji iz naše župe zajedno sa članovima iz Obiteljskog centra Varaždinske biskupije.

Prije mise održan je prigodni program u kojem su sudjelovale obitelji iz svih hrvatskih (nad)biskupija te povratnička obitelj iz Australije. U glazbenom dijelu programa sudjelovali su Nadbiskupijski zbor mlađih i Zbor roditelja i djece Grada Rijeke, dok su voditelji Maja Šimičić-Roksandić i Marin Miletić te mons. Zlatko Koren čitali tekstove iz propovijedi pape Benedikta XVI. i enciklike »Evangelje života« pape sv. Ivana Pavla II. o obitelji. U tijeku programa donesena je maketa nazaretske kućice, središnjega motiva susreta, koju su izgradila djeca.

Središnju svečanost susreta, Svetu misu, predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić uz koncelebraciju dvadesetak nadbiskupa i biskupa, više od dvjesto svećenika, redovnika, poglavara i poglavarica. Okupljeno je bilo više od 15 tisuća vjernika svih uzrasta, posebice

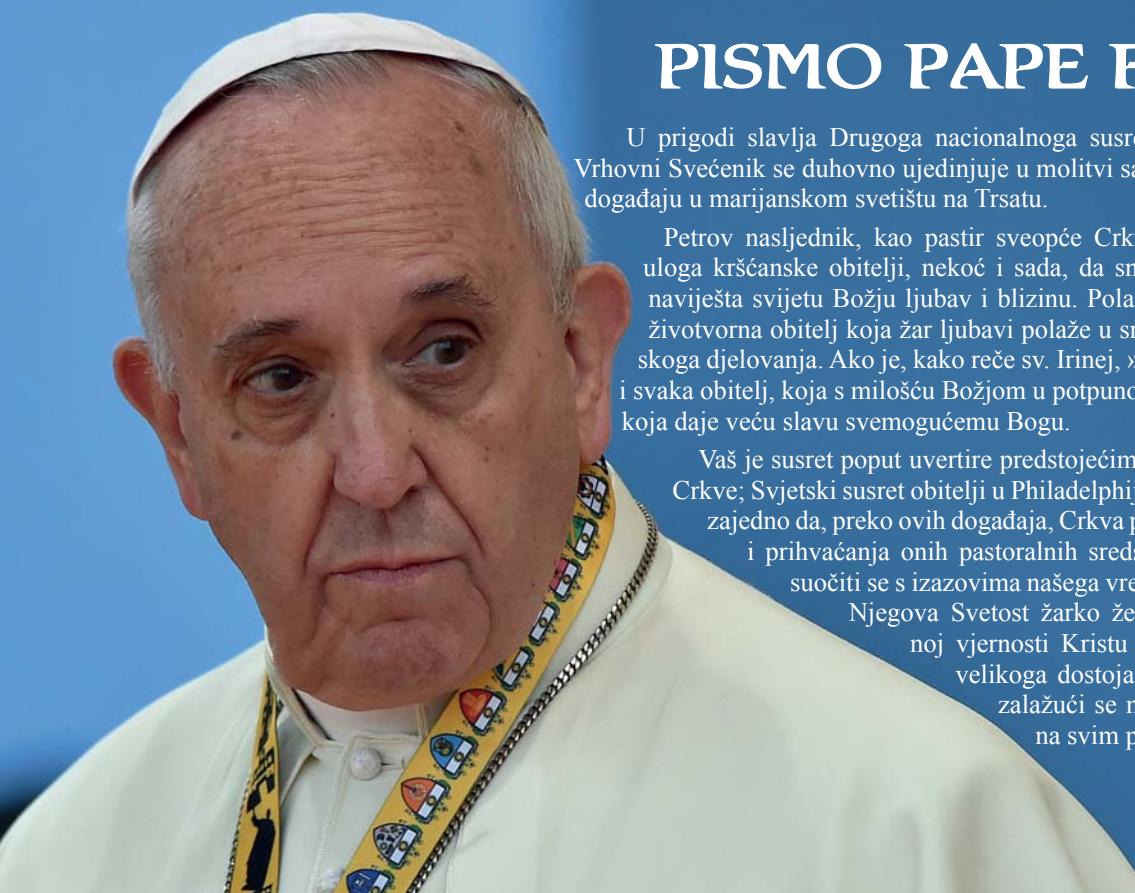
PISMO PAPE FRANJE

U prigodi slavlja Drugoga nacionalnoga susreta hrvatskih katoličkih obitelji, Vrhovni Svećenik se duhovno ujedinjuje u molitvi sa svima koji će se susresti na tom događaju u marijanskom svetištu na Trsatu.

Petrov nasljednik, kao pastir sveopće Crkve, neumorno naviješta kako je uloga kršćanske obitelji, nekoć i sada, da snagom sakramenta svete ženidbe naviješta svijetu Božju ljubav i blizinu. Polazeći od ovoga navještaja rađa se životvorna obitelj koja žar ljubavi polaže u središte svojega duhovnoga i ljudskoga djelovanja. Ako je, kako reče sv. Irinej, »Slava Božja živi čovjek«, tako je i svaka obitelj, koja s milošću Božjom u potpunosti živi svoj poziv i poslanje, ona koja daje veću slavu svemogućemu Bogu.

Vaš je susret poput uvertire predstojećim znakovitim događajima za život Crkve; Svjetski susret obitelji u Philadelphiji i Sinoda biskupa. Molimo stoga zajedno da, preko ovih događaja, Crkva pronađe prikladan put rasuđivanja i prihvatanja onih pastoralnih sredstava koja će pomoći obiteljima suočiti se s izazovima našega vremena, u svjetlu i snazi evanđelja.

Njegova Svetost žarko želi da hrvatski katolici, u potpunoj vjernosti Kristu i Crkvi, budu odvažni svjedoci velikoga dostojanstva i životne važnosti obitelji, zalažući se neprestano za njezin rast i razvoj na svim poljima društvenoga života.

ŽIVOT U VELIKOJ OBITELJI

brojnih obitelji s malom djecom, iz svih dijelova Hrvatske, BiH i inozemstva, mnoštvo redovnica i bogoslova te predstavnik islamske vjerske zajednice. Na početku mise Kardinal Bozanić obratio se sljedećim riječima: "...Drage hrvatske katoličke obitelji, želimo vam zahvaliti za svakodnevno svjedočenje koje pružate hrvatskomu društvu svojom vjernošću, svojom vjerom, nadom i ljubavlju jer su brak i obitelj jedno od najdragocjenijih dobara čovječanstva. Želimo vas ohrabriti u izazovima i kušnjama vašega obiteljskoga života. Drage kršćanske obitelji, Isus Sin svete nazaretske obitelji poznaje vaše radosti i nade, žalosti i tjeskobe. K njemu, svojemu uskrsnomu Gospodinu, životu i među nama prisutnomu, danas dolazimo s povjerenjem moleći darove Duha: mir, ljubav, snagu i radost novoga života. U ovom hrvatskom Nazaretu Marija, Isusova Majka i Majka obitelji, sve vas, drage obitelji, i prihvaća i Bogu usmjeruje." U ulaznoj procesiji dvije su obitelji, jedna iz Đakovačko-osječke nadbiskupije, a druga iz Dubrovačke biskupije, donijele zavjetnu svijeću hrvatskih katoličkih obitelji. Na kraju propovijedi predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj, krčki biskup u miru Valter Župan obratio se najprije ženama i majkama, a potom i očevima i muževima, uputivši im riječi ohrabrenja: "Žene su bile one koje su imale hrabrost pratiti Isusa na križnom putu samilošću i ljubavlju. Žene su bile one koje su se prve osvjeđočile o Isusovu uskrsnuću i prve su trčeći javljale radosnu vijest da je Isus živ. Njima se prvima on javio i govorio s njima. Vi ste dakle vjesnice života i radosti..... Očevi i muževi, budite ljudi vjere i hrabri poput svetoga Josipa koga sve prijetnje kralja Heroda nisu uspjele slomiti, nego je na kraju bilo onako kako je Josip vjerovao da će Bog učiniti po njemu."

Jurica Canjuga

U Hrvatskoj se broj osoba u kućanstvu postupno smanjuje pa danas jedna prosječna hrvatska obitelj broji manje od tri člana čemu je razlog i ekonomski situacija u državi. Međutim, neke se obitelji odlučuju na život s više djece. Iako takav način života donosi mnogo više rizika, kao i odgovornosti, donosi i neizmjernu količinu ljubavi.

Sigurno ste u životu sreli obitelji koje se ne mogu adekvatno brinuti za jedno ili pak dvoje djece, kao i one koje su odgojile osmero divne djece, što razbija čestu predrasudu o tome kako roditelji s više djece ne mogu doći u koštač s njima. Jednostavno sve ovisi o tome kakvi ste ljudi, kao i količini odgovornosti na koju vas je život naučio, s kojom se možete nositi. Odgovornost koju imaju roditelji s više djece je zasigurno veća od one s manje djece. Teško je fizički, intelektualno, odgojno kao i financijski, zato su potrebni i razni kompromisi između djece i roditelja. Toga se mnogi plaše pa su zato zadovoljni i s dvoje ili troje djece. No, siguran sam da ono što život u većoj obitelji donosi je nemjerljivo vrijednije od one materijalne dimenzije kojom svi robujemo. Je li bitno hoće li dijete od rođenja nositi markiranu odjeću, koju će ionako brzo prerasti i trebati novu ili pak je bitnija količina ljubavi koju ćete si međusobno dati? Istina je da bi možda jedinac imao vrijedniju ili veću sobu, ali vjerujte da će vam dijete iz mnogobrojne obitelji kasnije biti mnogo zahvalnije na onom što ste mu dali. Jednostavno će biti naučeno na skromnost te da sve što ima mora podijeliti s drugima.

Dakle da zaključimo, iako život s mnogo djece donosi mnogo odgovornosti i izazova, ono donosi i mnogo ljubavi. Iz kompromisa proizlazi ona posebna čar kad vidite što ste iz njih dobili, u kakve su vam ljudi djeца odrasla. Mislim da je to dovoljan poticaj da izaberete život s više djece.

Alojzije Košić

MANJE POZNATI SVECI

Sveti Polikarp iz Smirne

Oko godine 190. sv. Irenej, Iyonski biskup, zapisao je o svetom Polikarpu: „**Bio je učenik apostola te prijatelj mnogima koji su vidjeli Gospodina.**“

Sveti Polikarp, biskup iz Smirne, rođen je 69. godine. Kao svetac štuje se u Katoličkoj, Pravoslavnoj i Istočnim pravoslavnim Crkvama. Učenik apostola i biskup Smirne, gost Ignacija Antiohijskog, otpotovao u Rim da se sa papom Anicetom raspravlja o pitanju svetkovanja Uskrsa. O tom se pitanju papa Anicet i Polikarp doduše nisu složili, ali su se ipak rastali u miru. O njemu nam je sačuvano divno svjedočanstvo u Poslanici smirnske Crkve koju je napisao očeviđac. To je jedan od najljepših mučeničkih izvještaja. Krase ga trijeznost, dostojanstvo, a tko ga čita ostaje pod velikim dojamom.

Od svega pisma što je sv. Polikarp slao obližnjim crkvama, sačuvala se samo njegova poslanica Filipljanima, napisana malo poslije mučeništva svetog Ignacija godine 107. U poslanici Polikarp hvali Filipljane i potiče ih na vjernost Evandelju te nauku njihova velikog učitelja sv. Pavla. Umro je 155 godine mučeničkom smrću jer je odbio primijeti žrtvu rimskom caru. Pozvan da prokune Krista, Polikarp je uzvikao: „Osamdeset i šest godina služim i ništa mi na žao nije učinio. Kako mogu grditi svoga kralja koji me spasio.“

Za njega je život bio Krist. Njegov spomendan slavi se 23. veljače.

Helena Ris

KAPELA NA VIDOVEČKOM GROBLJU

KULTURNO DOBRO REPUBLIKE HRVATSKE

Tijekom 2014. godine Radio Megaton emitirao je 15 emisija pod nazivom "Tragovi minulog vremena" koje su bile posvećene etnologiji vidovečkog kraja, odnosno predstavljanju tradicijske kulture Vidovca i okolice.

Emisije je potaknula, osmisnila, vodila i na kraju s mnogo ljubavi i pjeteta prema baštini, zajedno sa svojim suradnicima, realizirala urednica Radio Megatona, gospođa Ljiljana Vuglač.

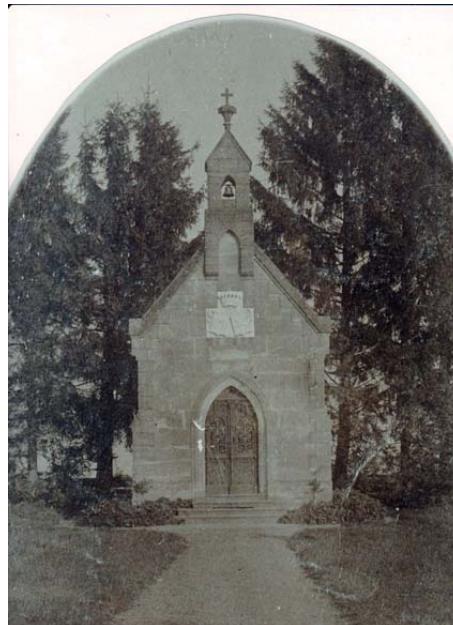
"Naučili smo u proteklih 15 emisija da Vidovec obiluje kulturnom baštinom, materijalnom i nematerijalnom, te da je zaštita vidovečke baštine jedan od važnih čimbenika za prepoznavanje, definiranje i afirmaciju kulturnog identiteta svih koji žive u ovom kraju" (Lj. Vuglač).

Uz stalnu suradnicu Miru Smerku, u emisiji su gostovali mnogi stručni sugovornici i kazivači koji su o pojedinim temama govorili stručno, argumentirano, predstavljali ih, ili pak su sa slušateljima podijelili svoja sjećanja, priče iz djetinstva, ne zaobilazeći tako važnu pučku predaju, stvarajući zajedno "zapis o jednom povijesnom razdoblju vidovečkog kraja u čijem smo nastajanju ili nestajanju izravno ili neizravno sudjelovali ili sudjelujemo" (Lj. Vuglač).

Česti sugovornik u radioemisijama bio je vjeroučitelj Zoran Košić Čačić. On je u crkvenoj spomenici pronašao niz zanimljivih podataka. Zapisи govore o tome da je najstarije groblje bilo oko crkve Sv. Vida. Na to upućuje tekst koji govori o dva zvona: jedno je bilo smješteno u crkveni zvonik, a drugo je visjelo na groblju, na četiri stupa, koristeći se kod sprovodnih obreda. Groblje je bilo ograđeno, što potvrđuje i tekst u spomenici pučke škole. Zanimljiv je i podatak da je i oko kapеле u Nedjeljancu postojalo groblje, kako piše u župnoj spomenici, "obzidano trošnim zidom".

Gоворити о гробљанској капели и гробљу у Видовцу немогуће је, а да се при томе не осврнемо на дуговјеко постојање видовечке цркве и нјезином мјесту и улоzi u životu видовечких житеља. Ситирим из споменице обеће пуке учионе у Видовцу:

"Župa sv. Vida M (mučenika obстоји od starih vremena. Po суду историка prečasnoga gospodina Baltazara Krčelića obстоји jur od godine 1300..... Medutim uredno vodjenje maticah započelo je tek godine 1711. , a pisanje knjige spomenice 1810. godine"

Grobljanska kapelica Božjeg groba (izgrađena polovicom 19. st. Fotografija vlasništvo GMV).

**Nadgrobna ploča
Donata Lukavskog iz 1832. g.
(Crkva sv. Vida)**

Preskočit ćemo stoljeća kroz koja se ništa nije radilo na obnovi ili dogradnji crkve. Prvi nešto ozbiljniji zahvati napravljeni su 1727. godine. No bez obzira na sve nedaće, na zidu stare crkve, kasnije one nanovo izgrađene, do dana današnjeg, stoje

kamene spomen-ploče s imenima vidovečke vlastele koja su pokopana u kriptama crkve. Najstariji spomen odnosi se na ukop pl. Stjepana Patačića i njegove supruge Barbare Beković, 1629. godine (Stjepan Patačić izgradio je kuriju u Krkancu, 1616. godine). Na sljedećoj ploči u starosnom nizu je ploča koju je dala postaviti Eleonora Patačić. To je ime vlastelinke, koja je uz župnika Petra Laurenčića zasluzna da se 7. svibnja 1829. započela, na srušenim temeljima stare crkve, graditi nova.

Gradnja nove crkve zahtijevala je velika novčana davanja, uz mnogo poteškoća. San župnika Petra Laurenčića o novoj i lijepoj crkvi teško bi se bio ostvario, da svoju pomoć nije spremno ponudio Donat Lukavsky, vidovečki vlastelin (tada je obnašao dužnost velikog župana Županije zagrebačke). Preminuo je u 85-oj godini, te je prema svojoj želji, 1832. godine pokopan u novoizgrađenoj crkvi. Prijevodi ploča s latinskog jezika na hrvatski jezik nalaze se uz kamene ploče (hvale vrijedno!). Vidljivo je iz tekstova da su to bile značajne povijesne ličnosti koje su dale svoj prinos hrvatskoj povijesti, ali su svojim djelovanjem obogatile kulturni, politički i društveni život ondašnjeg Vidovca (kraljevski savjetnici, župani, branitelji u borbama protiv Turaka).

O materijalnoj baštini više-manje brinu se za to zadužene institucije i ustanove. O jednom materijalnom baštinskom blagu, kapeli Bužan-Kušević na vidovečkom groblju, brigu vodi Općina Vidovec.

Općinski načelnik gđin. Bruno Hramić uputio je 2011. godine, u suradnji s Konzervatorskim odjelom u Varaždinu, zahtjev Ministarstvu RH- Upravi za zaštitu kulturne baštine da se kapela upiše u Registar kulturnih dobara Hrvatske.

U Zagrebu Uprava za zaštitu kulturne baštine, 10. svibnja 2011. donosi rješenje: "Utvrđuje se da grobljanska kapela Bužan-Kušević u Vidovcu ima svojstvo kulturnog dobra".

Mnogi Vidovčani nisu nikad vidjeli unutrašnjost kapele, uz one malobrojne, koji su prije nekoliko desetaka godina imali priliku zaviriti u njezinu unutrašnjost kada je kapela bila za Sve svete i Dušni dan otvorena, jer su tada, u ono vrijeme, zvona kapele zvonila gotovo cijeli dan i noć. Još manje ljudi zna da se zove Kapelica Božjeg groba.

Što je bilo presudno da je grobljanska

Grb plemičkih obitelji Bužan-Kušević na portalu kapelice

kapelica došla na Listu zaštićenih kulturnih dobara RH ?

U obrazloženju rješenja navode se povijesne, graditeljske, estetske i stilske osobitosti koje su kapeli priskrbile ovaj status. Evo nekoliko istaknutih osobitosti kapele.

Svojim položajem u centralnom dijelu groblja daje tom prostoru snažan vizualni akcent. Kapela je izgrađena polovicom 19. stoljeća. Građena je klesanim kamenim blokovima, u neogotičkom stilu. (Graditeljski smjer od sredine 18. stoljeća, zanos za srednjovjekovnu umjetnost, nova gotika, šiljasti lukovi, izduženi svodovi- napomena M.S.).

Iznad ulaznog portala nalazi se grb dviju obitelji, Bužan i Kušević, koje su kapelu izgradile. Prozori su šiljasto zaključeni, a portal šiljastog završetka. Drveni oltar je jednostavan, ali skladan, menza (oltarni dio) počiva na dva stupa, s velikim križem u gornjem dijelu. U središnjem dijelu lađe visi kvalitetno izrađeno vječno svjetlo. Na zidovima su pričvršćene kamene (mramorne) ploče, ispisane njemačkim i latinskim jezikom, s imenima pokojnika- članova obitelji Bužan-Kušević, pokopanima u kapelici.

Za one malo zahtjevnejne čitatelje citiram tekst iz obrazloženja : ”Ova grobljanska kapela predstavlja skladno i integralno očuvano ostvarenje historicizma, gdje neogotički jezik oblika poštuje čistoću stila”.

Danas , pri spomenu vidovečkog dvorca mi “malo mlađi” uz dvorac u Vidovcu vežemo dva plemička imene: Jordis i Kukuljević. Stoga je potrebno čitateljima objasniti kako su obitelji Bužan i Kušević donatori i graditelji grobljanske kapele.

Postoje podatci da su neka zemljишna

Kapela na groblju prije renoviranja 2014.

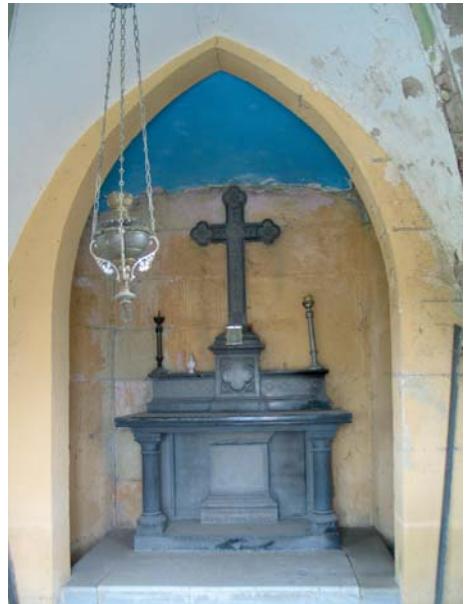
imanja u Vidovcu 1817. godine pripala Samujlu pl. Bužanu. Ženidbom njegove kćeri Natalije Bužan i baruna Ivana Kuševića iz Samobora, dvorac postaje Kuševićovo vlasništvo. Dvorac je naslijedila njihova kćerka Natalija koja se 1891. godine udala za baruna Kamila Jordisa- Lohausena (oboje su svojim dobrotvornim , donatorskim djelovanjem dali pečat jednom razdoblju vidovečke povijesti).

Samuel Bužan pokopan je u kripti kapele 1860. godine, njegova kćerka Natalija Bužan- Kušević 1877. godine, a Ivan Kušević 1903. godine.

Dio perivoja oko dvorca, na putu prema Krkancu, zvali smo nekada “Bužojnka” (bilo je to mjesto uz koje su se vezale neke priče iz prošlosti i mi smo se djeca jako bojala prolaziti tim dijelom seoskog puta).

Obrađujući temu priloga za župni list Vidik bilo je nemoguće izostaviti zapise, rezultate istraživanja, bezbroj podataka do kojih se došlo, a koji su direktno ili indirektno bili vezani uz groblje, odnosno uređenje grobova u prošlosti, paljenja svjeća, donošenje cvijeća, ispraćaj pokojnika u seoskim kućama, sprovodi, mise zadušnice, mrtvačka kola. Vjeroučitelj Zoran prikupio je stare fotografije te zabilježio usmena kazivanja o tim običajima. Izvor saznanja bila je njegova baka Treza iz Krkanca.

Jednom nezaobilaznom segmentu ove priče o groblju posvetit će malo više prostora. Naime, to su željezni grobljanski križevi. Istina, sve ih je manje i manje. Nestaju pod naletom gradnje velebnih grobnica i upravo su zbog toga vrijedni naše pažnje. Veseli da je u posljednje vrijeme sve više tih željeznih svjedoka prošlosti, više ili manje uspješno ukom-

Unutrašnjost grobljanske kapele (oltar, vječno svjetlo)

ponirano u današnje uređenje grobnih mjesta. Snimivši nekoliko, ornamentikom bogatih i lijepo oblikovanih križeva, zamolila sam profesora umjetnosti gospodina Miroslava Klemma da ih vrednuje i ocjeni: ”.....križevi su serijski proizvodi zadnje četvrtine 19. ili početka 20. stoljeća. Od lijevanog su željeza. U naše vrijeme imaju povijesnu vrijednost i svakako su vrijedni čuvanja.”

Na upit kakve bi oblike i načine čuvanja predložio odgovorio je: ”.....ako ne drugačije, onda dobrim fotografijama, složenima u neku vrstu registra. Bilo bi dobro da se kod obnove groba sačuva svaki križ. Najidealnije bi bilo kada bi se takvi odbačeni križevi postavili zajedno na nekom zgodnom mjestu na groblju (kao npr na Varaždinskom groblju). Takvo što bi trebalo predložiti načelništvu Vidovca! ”

Budući da se u našoj Općini u posljednje dvije godine događaju vidljivi pomaci u zaštiti materijalne spomeničke baštine (restauriranje grobljanske kapelice i pila Trpečeg Isusa iz 1672. godine), vjerujem da će se dati potpora svakom i najmanjem prijedlogu u nastojanju očuvanja materijalne vidovečke baštine.

I na kraju vjerujem da ćemo se složiti s urednicom Radio Megatona gospodrom Ljiljanom Vuglač. ”Sva ova istraživanja vidovečke povijesti i običaja trebala bi nas potaknuti da cijenimo naše kulturno nasljeđe, narodne običaje, vidovečku pučku predaju, ali i naše djedove i bake koji su živjeli teškim životom punog odricanja. Iz tog razloga, u doba njihove starosti zaslužuju poštovanje i zahvalnost- jer zahvaljujući upravo njihovim sjećanjima i njihovim pričama- znamo tko smo i gdje su naši korijeni”.

Pripremila Mira Smerke

Ni studen ni vruć

Često ono što je dobro, istinito i korisno teže se probija do čovjekovog srca, za razliku od onoga što privlači svojom „lažnom“ ljepotom; stvari koje privlače, a zarobljavaju, užitci koji site, a ispraznjuju, samodostatnost koja laska, a zasljepljuje.

„Velika opasnost u današnjem svijetu, s pregršt njegovih potrošačkih dobara koja guše čovjeka, jesu pustoš i tjeskoba koja se rađaju iz samodopadnog i gramzivog srca, grozničavog traženja površnih užitaka i izolirane savjesti. Kada je duhovni život zaokupljen isključivo vlastitim interesima i brigama, u njemu nema više prostora za druge, nema mjesta za siromašne, Božji se glas više ne sluša ne uživa se više slatka radoš njegove ljubavi, ne osjeća se zanos za činjenjem dobrih djela. Vjernici su također, nesumnjivo i trajno, izloženi toj opasnosti. Mnogi podliježu toj opasnosti i pretvaraju se u ogorčene, nezadovoljne osobe u kojima nema života. Na taj se način zasigurno ne živi dostojanstvenim i ispunjenim životom, to nije ono što je Bog želio za nas, to nije život u Duhu koji izvire iz srca Krista uskrsloga.“ Tako piše papa Franjo u svojoj apostolskoj pobudnici; *Radost evanđelja*.

Što se to dogodilo u našem životu da smo postali tako *mlaki* u vjeri? Uvijek rado prvo polazim od sebe, jer nisam imun na određene situacije koje pogadaju svakog čovjeka. Stoga najprije želim preispitati sebe samoga i to na temelju Gospodinovih riječi koje su zapisane u knjizi Otkrivenja.

„Ovo govori Amen, *Svjedok vjerni* i istiniti, Početak Božjeg stvorenja: Znam twoja djela: nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit će te iz usta. Govoriš: ‘Bogat sam, obogatih se, ništa mi ne treba!’ A ne znaš da si nevolja i bijeda, i ubog, i slijep, i gol. Savjetujem ti: kupi od mene zlata u vatri žežena da se obogatiš i bijele haljine da se odjeneš da se ne vidi twoja sramotna golotinja; i pomasti da oči pomažeš i vidiš. Ja korim i odgajam one koje ljubim. Revan budi i obrati se! Evo, na vratima stojim i kucam; posluša li tko glas moj i otvori mi vrata, unići će u njemu i večerati s njim i on sa mnom.“ (Otk 3,14-20)

Pomalo me žalosti kada gledam takozvane *vikend vjernike*, to su oni koji redovito idu nedjeljom u crkvu, primaju sakramente, a preko tjedna zaborave da su vjernici. Oni ostaju samo na razini tjelesnog, racionalnog, slušaju, a ne čuju, gledaju, a ne vide, ustima slave, a srcem su daleko od Boga. Prihvaćaju samo polovičan dio kršćanske vjere kao da nemaju odvažnosti i hrabro-

sti živjeti svoju vjeru na potpun i autentičan način. Već se radije suočavaju i povode za svjetovnim ponudama i trendovima te tako upadaju u vrtlog u kojem se neprestano vrte oko brige; hoće li zadovoljiti potrebama ovoga svijeta?

No, što je tek sa onima koji su takozvani *prigodni vjernici*, oni koji samo u prigodnim situacijama navrate u crkvu na nekakvo liturgijsko slavlje? Možda su to upravo moji susedi, netko iz moje ulice, moji prijatelji ili čak iz moje vlastite obitelji ili rodbine. Svi oni kao i ja koračaju ovim svijetom u potrazi za što boljim životom. I oni kao ja smatraju da su kršćani, vjernici. Priznati da sam postao *mlak* u svom duhovnom i vjerskom životu nije osuda, nego mogućnost da ponovno progledam, da posegnem za onom bijelom haljinom koju sam odjenuo na krštenju i da svoj pogled usmjerim nanovo prema Kristu Gospodinu, koji stoji na vratima mog života, kuca i čeka hoću li mu dopustiti da uđe u moj život, jer on želi sa mnom podijeliti svoju žđ, svoju glad, svoju golotinju, svoje bogatstvo, da bi se moj život mogao ponovno obnoviti i ispuniti radošću, ljubavlju i mirom.

Ja prvi sam dužan donositi svakom tu radost Evanđelja koja iznutra oslobađa i obnavlja čovjeka. Ako ja u tome postanem *mlak*, tada je potrebno da netko drugi me ponovno potakne i pomogne da postanem *studen* ili *vruć*, tj. postojan u vjeri. Najgore je ići kroz život bezvoljno, nezainteresirano te distancirano od društvenog i vjerskog života.

Promislimo; zašto ne dopuštam da u moj život dopire više Kristovog svjetla? Što me to toliko udaljuje od izvora na kojem mogu posve besplatno zahvatiti žive vode? Na kraju što se događa sa onim kršćaninom koji ostane *mlak* u vjeri? Gospodin kaže; takvog će povratiti iz usta, takav više nije nikome na korist, takav sam sebe osuđuje na propast.

Ipak, ne mora biti tako niti to Gospodin želi, zato je i došao na svijet da spasi svakog čovjeka da mu pokaže Put u Istinu ispunjenog Života. I zato nas neprestano po Duhu Svetom potiče na odvažnost i obraćenje. Sličnim riječima obraća nam se i papa Franjo:

„Pozivam sve vjernike, u kojem god da su mjestu ili situaciji nalazili, da već danas obnove svoj osobni susret s Isusom Kristom ili, bar, da donešu odluku da će se otvoriti i dopustiti mu da se susretne s njima, da će ga tražiti svakoga dana bez prestanka. Neka nitko ne misli da se taj poziv ne odnosi na njega, jer nitko

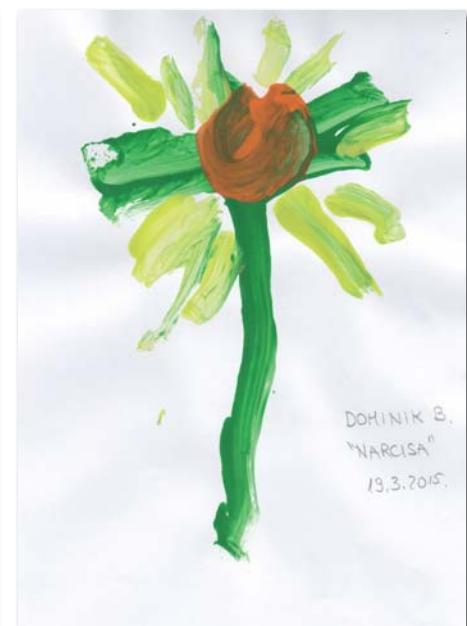
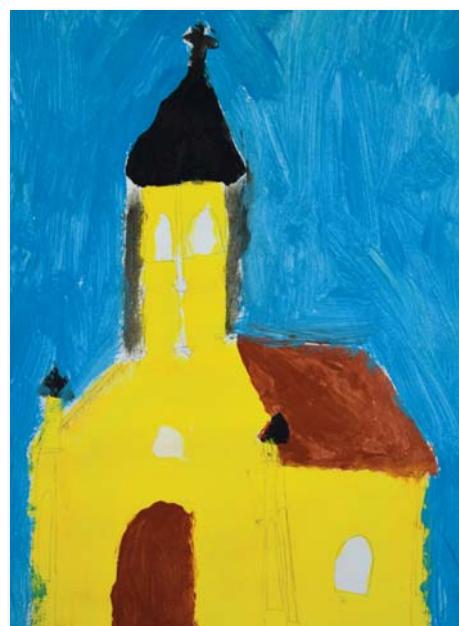

nije isključen iz radosti koju donosi Gospodin. One koji poduzmu taj rizik Gospodin neće razočarati. I kada netko učini mali korak prema Isusu, tada shvati da je on već unaprijed raširenilih ruku očekivao njegov dolazak. To je trenutak da se kaže Isusu Kristu: „Gospodine, dao sam se prevariti. Na bezbroj sam načina bježao od tvoje ljubavi, ali evo me sada ovdje ponovno da obnovim svoj savez s tobom. Trebam te. Spasi me, Gospodine, još jednom. Primi me još jednom u svoje otkupiteljske ruke.“ Kako je lijepo vratiti mu se svaki put kada se izgubimo!“ (*Evangelii Gaudium*, 3.)

Nemojmo biti samo deklarativeni kršćani na papiru, nego oni koji će zaista živjeti od svoje vjere, odupirući se „novom poganstvu“, biti oni koji će onim mlakima donositi *novu radost u vjeri i evangelizacijsku plodnost*. Nemojmo dopustiti da nas drugi pretvore u *mkušce*, već budimo *kičmenjaci* koji će čvrsto stajati iza svojih kršćanskih vrednota i ideaala.

Vlč. **Siniša Blatarić**, ž.v.

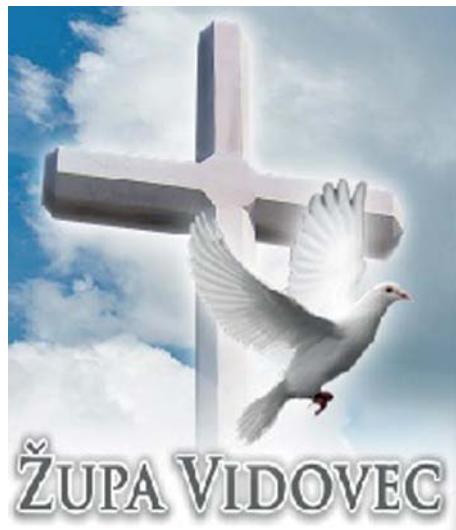

Ako čitaš, čitaj korisno

Ušli smo u era kada se čita više nego ikada. Možda zvuči čudno, ali uistinu je tako. Pogledamo li malo oko sebe, na radnom mjestu, ulici, školi gotovo je stalna pojava vidjeti djecu, mlade ili odrasle kako prstom prebiru po svojim „pametnim telefonima“ pregledavajući i čitajući razne portale, ne bi li što prije bili informirani o novoobjavljenim stvarima. Gotovo možemo zaključiti kako smo iz sfere druženja i osobne komunikacije prešli u „online“ sferu u kojoj je najbitnije ne propustiti aktualne događaje, članke, komentare, blogove i slično. Nekada smo za istu stvar morali čekati večernje vijesti na televiziji ili jutarnje novine. U načelu, ova suvremena tekovina, možemo reći „renaissance čitanja“ ne bi trebala biti loša, jer zašto bi čovjek imao bilo što protiv čitanja. No, problem koji se tu nameće je kvaliteta pročitanog, njegova svrha i korist za razvoj i dobrobit čovjeka u bilo kojem smislu.

Koliko puta ste se sreli s činjenicom da iza spektakularnog naslova стоји само suhoparan tekst koji najčešće u bitnom odskače od onoga što ste očekivali pročitati. Jeste li se nakon pročitanog teksta o nasilju, lažima, korupciji, skandalima, prijevara osjećali bolje ili je u vama prevladao osjećaj tjeskobe, nemira, nezadovoljstva i nesigurnosti? Također treba biti svjestan da iza najčitaniji hrvatskih portalova najčešće ne stoje iskrene namjere informiranja, obogaćivanja ljudi novim korisnim informacijama, već služe prvenstveno potpuno drugačijim svrhama, budući da iza njih stoje veliki finansijski kapitali, marketinške agencije, zakulisna politika, svjetonazorske ideologije. Sve to zajedno svakodnevno tisuće ljudi dovodi do obmanjivanja na razini spoznaje. Pri tome su najugroženije upravo mlade generacije

koje još uvijek nemaju razvijem kritički stav i dovoljnu sposobnost rasuđivanja korisnog od nekorisnog, ispravnog od neispravnog te su sklone vjerovati svemu napisanom, što u konačnici može izazvati trajnije posljedice na formiranje i razvoj mladog čovjeka.

Uzveši u obzir da velika većina najpopularnijih portalova upravo djeluje na tom principu, cilj ovog teksta je staviti naglasak da među informacijama koje dopiru do nas ipak postoje i portali čija svrha je u potpunosti drugačija. Cilj njihovih tekstova i članaka koje prenose, osim informiranja, prije svega je oplemenjivanje duha, jer čitajući ih čovjek se nekako uviđek osjeća bolje, pozitivnije i ohrabrenije. Iako na prvi pogled možemo zaključiti kako su te stranice pune samo katoličkih tekstova to nije u potpunosti točno jer se vrlo često mogu pronaći misli i priče koje nisu isključivo namijenjene katolicima,

već ljudima svake vjere, dobi, spola, zanimanja i ono najvažnije, tamo nećete pronaći govor mržnje kakav se vrlo često može naći na nekim stranicama. Primjere nekih od internet stranica te vrste su: www.bitno.net; www.laudato.hr; www.vjeraidjela.com; www.ika.hr; www.katolici.org; www.skac.hr; a u ovom nizu svakako spominjem i internet stranicu naše župe www.zupa-vidovec.hr na kojoj također iz tjedna u tjedan možete čitati razmišljanja vezana uz nadolazeću nedjelju. Stoga barem jednom u danu pokušajte otvoriti neku od ovih stranica, dovoljno je da odaberete samo jedan tekst, priču ili razmišljanje, pročitajte ga u miru, malo o njemu promislite i vjerujte puno ćete učiniti za svoj duh. Provjereno.

Ivančica Košić Čaćić

PORTAL KATOLIČKIH TEOLOGA

Vjera i djela

*Ja sam uskrsnuće i život:
tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će.
Jc 11, 25*

„Ima tu kaj istine“

NIEJE MORE ZA SAKUGA

Jenu letu, dok je Vera bila na Trsatu je doživila veliku sramotu. Ka je živa nigdour se ni koupala v moru pa je štiela pruobati kakva je voda. Stoula je na kamin de je bilu plitku more. Kak je zapuhau veter zgubila je ravnotežu, posmeknula se s kamina, smočila si je šuos, a touškica ji je opoula vuodu. Sreča ka se blizu koupala jena strankinja pa je brže zgroubila touškicu ka ji se ni fejst napila vode. Posle je pour liet ni išla na Trsat jer je ni mogla pozoubiti sramotu koju je doživila. Furt je mislila, ka je vutum moru, ka tuliki strani ljudi dohoujaju. Jej je bila preveč mrzla voda, a veliju da je i fejst slouna. Nieje more za sakuga.

Verin mouž Joža ima nečaka Zdravika koji ima apartman na Pagu. Un ih več lietima pozivle da dujdeju po leti na more. Ni jenu letu su ni mogli iti. Joža je delau na želieznici. Tešku je dobiu dopust dou bi mu trebalu. Dok pa je biu na dopustu šteu je neka na polju napraviti. Negda se baš v leti, krava stelila ili prasica okotila pa su ni mogli tak nekumu na brigu ostaviti. Najviše pout se dogodilu ka su imeli nekakve stroške, gosti ili se neka od mašinerije potrlu. Na se strouni trebaš peneze, ve ti hodi na more. Zdravik im je furt govoriu da ih je ni nika briga, se budu imeli zabadaf. Se jenu nikak su se ni mogli genuti.

V louni je Joža udišiu v mirovinu. Dobiu je i nekakvu „otpremninu“. Kravu su prodali. Vera ju je više ni mogla dojiti, rasklenuli su ji se kouki i koliena. Ustanovili su da bi ve konačno mogli iti na more. Imaju nekakve peneze, doma je ni tak posla, a i radi zdrouvlja bi im dobro došlo. Odredili su da bi ostali Bour sedim dnevi, a ak bi im se dopalu moti i deset. Zdravik i jenguva familija su se jouku razveselili. Un bu ih svojim autom otpeljau tou i nazouj.

Ka ne bi na moru bili kak zoudnji kumiki i ka Zdravika ne bu sroum se su si kupili nuovu. Dosta lietne oprave, natkouče, velike obrisouče, „bade-kostim“ i gače. Moti se i neju koupali, glavno da boudiu imeli. Vera je furt govorila da se una ne bu sleska. Tak i tak ne zna plivati, a i po tieli je biela kak sir pa se ne misli duriti. Jema je glavno da si malo počineju i pustiju mozak na pašu.

Joža je ni baš sigurni kak bi pustiu mozak na pašu. Nigdour je ni tak dougu negdi biu.

Jenguve misli budu sigurno furt doma samo ne bu priznau. Veri bi isto moglo biti dougočasno, ali nekak bu zdržoula. Una bu pomougala kuhati, bu čitala, ležoula v scienci ili bu se špancierala. Ne bi štiela kak jievi sousedi. Se dneve nurjeju po polju i vrtu, okoupleju, sadju, spricaju i unda odideju v petik večer na more. Konačno malo mira od brndaja i galame misli Vera. Kad unu čuješ kak v suboto i nedelju saki čas zoveju dimu decu, kakvu je vrieme ili je moti curila toča, su pogledali glavaticu ka ju ne bi pojele bohe. V pondielik v jutri več čuješ kak ružiju, idu s traktorima. Dosta zležovaja, posiu nesme stroudati. Glavno da se cielo leto foliju kak su bili na moru. To je ni za pošlušati. Zoutu bi Vera štiela da ostoneju bour tjedin dni. Imiela bu kaj prepouviedati kak im je bilo, prvi pout v životu na lenčoureju. Obećala je kak bu sema poslala kourte s pozdravima s Paga.

Antonija Zagorec

ISUSIKUV „MAIL“

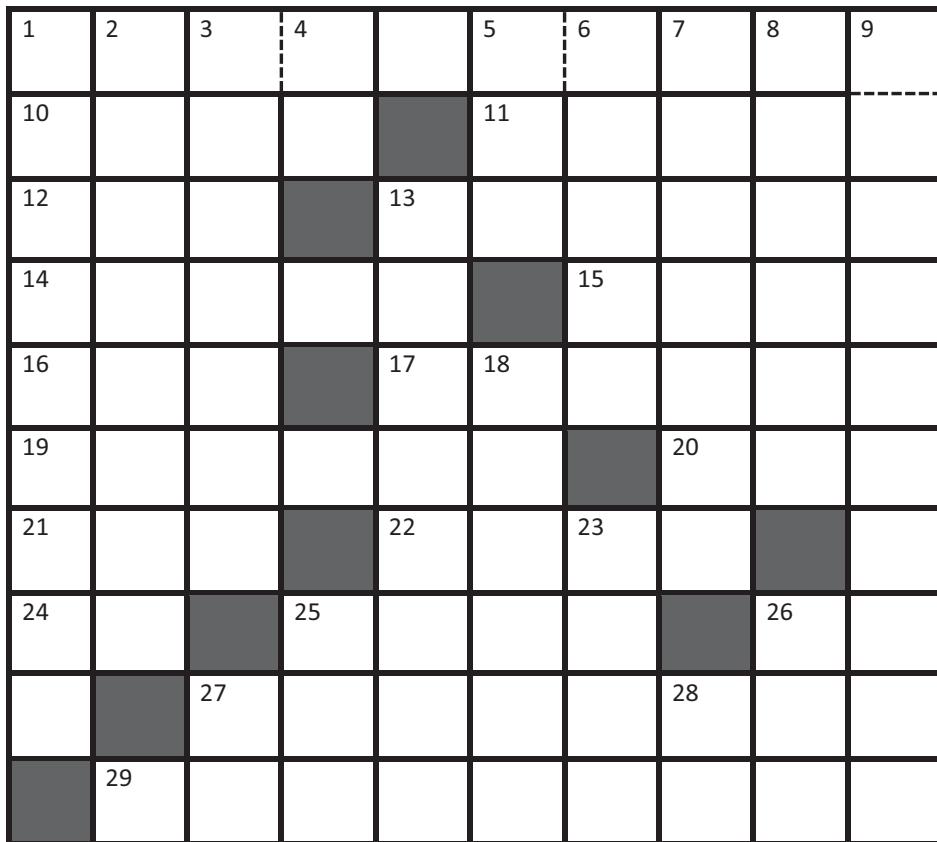
v jutri zaron,
kak naviek,
kompjuter sam vužgau.

Tata je odma ponouri,
sega glousa zaurlau.
- več je toga dosta,
bouar denis, tej škaduljí dej mīra.
- Paaa, tata, dobiu sam
jouku važni „mail“
- Boum tí joa dau „mail“
denis ideš na prvu pričest,
v cirkví buš dobiu „mail“
- Tata, vidiš kak tí znouč,
joa sam baš od Isusíka dobiu „mail.“
Poslušaj ka mi je napisau.
- Od kompjutera bute si dobilí viruse
za koje su ni zmisili lieke,
jedino vam more pomoći,
„biela hostija“ z moje apotieke.
- Zamislí i Isusík znou za viruse.

Antonija Zagorec

DJEĆJE STRANE

VODORAVNO: 1. Zajedno sa 9 okomito, riječi Isusa na križu "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio (hebrejski), 10. Apostol evangelist, Marko, Ivan, Matej, 11. Junak iz romana Nikolaja Gogolja, Kozak Buljba, 12. Međunarodna ICAO zračna kod oznaka aerodroma za Iberiu, 13. Slatkovodne vode stajačice, Plitvička..., 14. Afrički kopitar, crno-bijelih pruga, 15. American National Accreditation Board (skr.), 16. Ime književnica Karenjine, 17. Naziv za dio Tokija sa željezničkim čvorишtem (anagram od Marine), 19. Dalekozor, binokular, 20. Zanatsko udruženje istih poslova, 21. European Club Association (skr.), 22. European Integrated Data Archives (skr.), 24. Pokazna zamjenica, ova, 25. Duboki ženski glas, altovi u skraćenom obliku, 26. Ces-tovna oznaka za Panamu, 27. Osobina onoga koji donosi prinose, prinosiv, 29. The Expendables.

OKOMITO: 1. Majka Ivana Krstitelja (Lk 1,5-57), naziv Župe Jalžabet, 2. Jednogodišnja biljka iz porodice tikvovki, slatkog velikog ploda, zelene kore, crvene unutrašnjosti, spada u povrće, bostan, 3. Japanski način aranžiranja cvijeća, 4. Drugi i prvi samoglasnik, 5. Institut Tehničke Edukacije (skr.), 6. Isusov prijatelj iz Betanije kojeg je dignuo iz mrtvih, brat Marte i Marije (Iv 11,1sl; 12,1sl), 7. Amfiteatar u Puli, u deminitivu, 8. Rupci, ukrasi za glavu žene ili vrata, 9. Nastavak od pojma pod 1. vodoravno, 13. Prezime bosanskog folk pjevača Đidića, 18. Koje imaju karakteristike elite, 23. Prezime kanadske pjevačice Celine, prodala preko 200 milijuna albuma širom svijeta (Titanic), 25. Papiga šarenog perja, arara, ararauna, 26. Rasol, tekućina za soljenje mesa namijenjena dimljenju, 27. Međunarodna cestovna oznaka vozila koju koristi Poljska, 28. Auto-oznaka za Sisak.

Sastavio: Pozder Marijan

Firmanici 2015.

Molitva

Idemo spat Bogika zvat, na onaj kraj gdje je svijetli raj.

De Marijica pučiva, Sinika drži. Sinik pita da li čuješ ili spiš?

Niti čujem, niti spim, već za vjerne dušice skrbim.

Nebeski kokut kukuriče, Marijicu zove. Sinika su ti vlovili, na sveti križ prebili.

Od njega su kapale tri kapljice krvi. Došli anđeliki, pobirali, v kaležik metali.

De bi se ovakvo dietešće našlo kaj bi ovu molitvicu zmolilo svako jutro i večer tri dušice bi zaliečilo:

prvo očikovu, drugu materinu, trećega samog jenga.

Dominik Novak, 3.a

